

กระนั้นก็พากเพียรเข้ากรุงปารีสเพื่อจะขายงาน ในเวลาต่อมาก็โยแม็งก็แนะนำให้เขารู้จักกับ ปอล ซีญัค ผู้แนะนำต่อไปให้รู้จักกับ จอร์จ เซอราท์ กับเทคนิคเขียนภาพแบบใช้จุด (Pointillism) ของเขา ทำให้หลงไปได้ชั่วขณะหนึ่งว่าตนได้พบระเบียบการเขียนภาพที่แสวงหาอยู่ เลยผลจากอิมเพรสชันนิสต์ไปหาเทคนิคใหม่ทันที เขาได้เชื้อเชิญเซอราท์และซีญัคมาเข้าร่วมแสดงงานกับกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ ครั้งที่ 8 ซึ่งเป็นครั้งสุดท้ายในปี ค.ศ. 1886 ภาพเขียนที่เต็มไปด้วยจุดๆ ถูกกันไว้แสดงอีกห้องหนึ่งต่างหาก โดยที่ศิลปินคนอื่น ๆ ดูไม่ค่อยเข้าใจ ปีซาร์โรยังได้ส่งภาพเขียนที่ทำในแบบจุดๆ หลายภาพไปร่วมแสดงกับกลุ่ม 20 ในบรัสเซลส์ ใน ค.ศ. 1887 แต่พอถึงปี ค.ศ. 1888 เขาก็สิ้นศรัทธาในรูปแบบนี้เสียแล้วเพราะมันเปลืองแรงและล่าช้ากว่าจะทำได้สำเร็จแต่ละชิ้น ไม่เหมาะกับอารมณ์ของเขาเลย บางภาพเขาก็เอากลับมาทำใหม่ หรือไม่ก็ทำลายมันเสีย

ใน ค.ศ. 1886 เขารู้จักกับ วินเซนต์ แวนโก๊ะห์ เขาได้อธิบายให้แวนโก๊ะห์ฟังว่าศิลปะอิมเพรสชันนิสต์และพ้อยทิลิสต์นั้นเป็นอย่างไร ตัวปีซาร์โรเองนั้นสุดท้ายก็พอจะได้พบความสำเร็จกับเขาบ้าง ในครั้งที่น้องชายของแวนโก๊ะห์ชื่อ เธโอ ได้จัดแสดงงานให้กับเขาในปี ค.ศ. 1890 และใน ค.ศ. 1892 ที่ตูรอง - รูเอล จัดงานแสดงศิลปกรรมย้อนหลังให้ โดยมีนักวิจารณ์ชื่อ อ็อกตาฟ มีร์โบ มาสัมภาษณ์ด้วยความศรัทธา และแล้วใน ค.ศ. 1895 ปีซาร์โรก็ต้องเลิกเขียนภาพกลางแจ้งด้วยโรคตาเจ็บรุนแรง เขาสิ้นชีวิตลงในกรุงปารีส เดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1903 หลังจากเจ็บป่วยอยู่ได้ไม่นาน

20. เอ็ดัวร์ มาแนท์ (Edouard Manet)

ผู้ปฏิวัติแม้แต่ตัวเอง

ภาพเหมือนของมาแนท์ โดย ฟังแต็ง-ลาตูร์

เอตวัวร์ มาเนท์ เกิดในกรุงปารีส เมื่อวันที่ 25 มกราคม ค.ศ. 1832 เป็นบุตรทนายความผู้มั่งคั่ง พอบจบโรงเรียนมัธยมเมื่ออายุได้ 16 ปี ก็ไปเป็นทหารเรือ แต่ครั้งเมื่ออยากจะได้เรียนจิตรกรรมขึ้นมาก็ลาออกและบิดาก็ให้ไปสมัครเรียนกับ โธมัส กูตวัวร์ (Thomas Couture) ใน ค.ศ. 1850 เขาเรียนกับนักเขียนภาพในประวัติศาสตร์ผู้นี้อยู่ถึง 6 ปี

ภาพแหวกแนวของมาเนท์ ชื่อ **Absinthe Drinker** (นักดื่มเหล้าแอบแซงท์) ไม่ได้รับเลือกเข้าร่วมงานแสดงศิลปกรรมประจำปี ค.ศ. 1859 ในปารีส แม้ว่า เออแซน เดอลาคร์วัวร์ จะช่วยคัดค้านการตัดสินครั้งนั้นก็ตามที ใน ค.ศ. 1861 มาเนท์ได้รับอิทธิพลจากภาพสเปน และชอบเรื่องเกี่ยวกับสเปน เขาส่งภาพ **The Quirist** (นักกีตาร์) ไปยังกรรมการงานแสดงภาพ นอกจากจะได้รับคำตอบรับจากกรรมการแล้วภาพนี้ยังได้รับคำชมจาก เธโอฟีล โกตตีเย (Théophile Gautier) ซึ่งเป็นนักวิจารณ์ศิลปะและกวี ชาลส์ โบดแลร์ (Charles Baudelaire) นักวิจารณ์ - กวีอีกผู้หนึ่งก็เป็นมิตรกับมาเนท์ และเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขาในปี ค.ศ. 1862

งานแสดงศิลปกรรมที่ถูกปฏิเสธ (Salon des Refusés) ในเดือนเมษายน ค.ศ. 1863 มาเนท์แสดงภาพ **Luncheon on the Grass** (อาหารกลางวันบนสนามหญ้า) ที่เขาได้ใช้หญิงเปลือยกับชายสวมใส่เสื้อผ้ามานั่งเป็นแบบในห้องทำงาน คนดูมีทั้งที่ตอบรับภาพนี้ด้วยความรู้สึกวาทลกติและที่ขัดเคือง ก่อนหน้านั้นเดือนหนึ่งภาพเขียนของมาเนท์ได้สร้างความประทับใจให้กับ โคล็ด โมเนท์ (Claude Monet) มาแล้วอย่างลึกซึ้ง โมเนท์และกลุ่มศิลปินหนุ่มผู้นิยมความแปลกใหม่เริ่มคิดให้มาเนท์เป็นผู้นำตั้งแต่ตอนนั้น นักประพันธ์เอมีล โซล่า ซึ่งเป็นผู้มีหัวก้าวหน้ากว่าใครได้เขียนเรื่องของมาเนท์ลงพิมพ์ติดต่อกันหลายเรื่อง ในปี ค.ศ. 1865 เขาคาดไว้ว่างานของมาเนท์จะได้ไปอยู่ในพิพิธภัณฑลัฟร์ในกาลข้างหน้า

ภาพอาหารกลางวันบนสนามหญ้า ปี ค.ศ. 1863 ขนาด 7' x 8' 10" พิพิธภัณฑลัฟร์ ปารีส

มานะที่สนิทสนมคุ้นเคยกับ เอ็ดการ์ เดอกาส์ ซึ่งมีฐานะใกล้เคียงกับเขามาแต่ปี ค.ศ. 1862 แต่เขาก็กังไม่ได้อู้จัก โซล่า, เซซาน, โมเนท์ หรือ ปีซาร์โรเลย จนกระทั่งปี ค.ศ. 1866 อันเป็นปีที่เขาเริ่มไปร่วมกลุ่มเสวนาด้วยที่ร้านกาแฟแกร์บัวซ์ในปารีส

ความเคลื่อนไหวของศิลปะอิมเพรสชันนิสต์ที่เกิดขึ้นนั้น มานะมีส่วนช่วยบันดาลใจให้กับศิลปินกลุ่มนี้ด้วย แต่มานะก็ไม่ยอมเข้าร่วมแสดงศิลปะอิมเพรสชันนิสต์ที่เป็กระหว่าง ค.ศ. 1874 ถึง ค.ศ. 1886 แม้ว่าโมเนท์จะขอร้องและเดอกาส์จะบีบบังคับอย่างไร เพราะมานะที่ติดอยู่กับความคิดที่ว่างานแสดงภาพของทางการเท่านั้นที่เขาควรจะไป เพื่อทำชื่อเสียงให้แก่ตนเอง ทำให้เดอกาส์ขัดเคืองนัก แต่งานแสดงภาพทางการที่เขานิยมส่งงานไปนั้นก็ตัดสินไม่รับภาพของเขาอยู่ร่ำไป

มานะนั้นแม้ว่าจะรับเอาวิธีการของพวกอิมเพรสชันนิสต์มาใช้ แต่ก็ยังคงสงวนท่าทีอยู่ เขายังชอบใช้สีด่าอยู่อย่างเดิมเหมือนดังที่เคยใช้มาอย่างหนักในภาพ *The Absinthe Drinker* ซึ่งเป็นภาพเด่นของเขาในสมัยต้นๆ ความหลงใหลในการทำศิลปะแบบสเปนสูญสิ้นไปทันที เมื่อมานะไปเยือนประเทศนั้นเป็นเวลาสองสัปดาห์ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1865 ทำให้เขาได้คิดและเปลี่ยนความตั้งใจเสียใหม่ว่าเขาควรจะไปกรุงปารีสในขณะที่เขามีชีวิตอยู่ให้เป็นจริงเป็นจังเสียที เหมือนกับที่จิตรกรสเปน เวลาสแควซ (Velázquez) และโกย่าได้เขียนภาพชีวิตของคนร่วมสมัยในชาติของตนมาแล้ว แต่เขาก็กังไม่ได้อู้ที่จะเขียนฉากสงครามตามอย่างสเปนอีกภาพหนึ่ง แต่แทนที่จะให้ภาพดูเคร่งเครียดน่ากลัวเหมือนภาพ *Executions of May 3, 1808* (การประหารในวันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ. 1808) ของโกย่า เขากลับเขียนภาพ *The Execution of Emperor Maximilian* (การประหารจักรพรรดิแมกซิมิเลียน) แทน เขาเขียนภาพนี้โดยเปลี่ยนแปลงเป็นอะไรต่าง ๆ กันอยู่หลายครั้งนับตั้งแต่มีข่าวว่าจักรพรรดิถูกประหารใน ค.ศ. 1867 ภาพนี้กรรมการไม่รับเข้าร่วมในงานแสดงศิลปกรรมโลก ณ กรุงปารีส ปี ค.ศ. 1867 แม้ว่าในงานนี้มานะมีห้องที่จัดไว้ให้แสดงงานของเขาโดยเฉพาะเช่นเดียวกับที่จัดไว้ให้กุสตาฟ กูร์เบท์ ภาพ *The Balcony* (ระเบียง) ซึ่งมานะเขียนในปี ค.ศ. 1868 นั้น ก็ได้แรงบันดาลใจมาจากโกย่าอีกเช่นเคย หลังสงครามฝรั่งเศส-ปรัสเซีย ค.ศ. 1870-1871 ซึ่งมานะมีชื่ออยู่ในบัญชีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยแห่งชาติ เขาไปเที่ยวฮอลแลนด์แล้วก็ชื่นชมกับภาพเขียนของฟรานซ์ ฮอลซ์ (Frans Hals) มากขึ้นทุกที

มานะเริ่มมีความสัมพันธ์กับกลุ่มอิมเพรสชันนิสต์ครั้งแรกเมื่อได้อู้จักกับ แบร์ธ มอริโซต์ (Berthe Morisot) ซึ่งเป็นศิลปินอิมเพรสชันนิสต์สตรีคนแรกใน ค.ศ. 1868 เธอนั่งเป็นแบบให้เขาเขียนภาพ *The Balcony* และแต่งงานกับน้องชายของเขาในปี ค.ศ. 1874 มานะทำตามอย่างเธอในการเขียนภาพ และนับตั้งแต่ได้อู้จักกับเธอมาภาพของเขาก็มีรูปลักษณะเคลื่อนไหวมากขึ้น สีสันทันกันแรงขึ้น ในฤดูร้อนของปี ค.ศ. 1868 เขาเขียนทิวทัศน์ท้องทะเลที่บูโลญด์ด้วยลักษณะหลวมปล้อยในแบบใหม่ ๆ นอกจากนั้นแล้วเขาก็กังได้รับอิทธิพลจากภาพพิมพ์ญี่ปุ่น ซึ่งพวกศิลปินหัวก้าวหน้าแห่งกรุงปารีสได้ไปพบเข้าเมื่อไม่นานนัก ภาพพิมพ์ญี่ปุ่นได้กลายมาเป็นแบบให้เหล่าศิลปินอิมเพรสชันนิสต์แทบทุกคนไม่มากก็น้อย ในภาพ *Portrait of Emile Zola* ที่ร่วมในงานแสดงศิลปกรรมประจำปี ค.ศ. 1868 นั้นมีภาพพิมพ์ของ อุตะกาวา คูนีอากิ ปรากฏอยู่เบื้องหลัง